

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ἀπαρτίσας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Ἑσπερικῶν :
 Ἔτησια 8,-
 Ἑξάμηνος 4,50
 Τρίμηνος 2,50
 Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

Ἐξωτερικῶν :
 Ἔτησια 10,-
 Ἑξάμηνος 5,50
 Τρίμηνος 3,-

ἘΚΔΙΔΗΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ἸΑΡΥΘΗ ΤΩ, 1878
 ΔΙΕΥΣΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
 Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσπετῶν. Λ. 10. Ἑξοτῶν. Λ. 15
 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῆνται ἑκατόν λεπ. 25
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὀδὸς Ἐδριαιῶν ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 22ος   Ἐν Ἀθήναις, 27 Δεκεμβρίου 1914   Ἔτος 37ον.—Ἀριθ. 4

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEY

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια).

Πῶς ἀπόψε παρέβαιναν τὴν συνθήειάν των κ' ἐδέχοντο τόσον ἀργά ἓνα ἐπισκέπτῃν;

Ὁ Ραοῦλ ἦτο περίεργος, — ἐν ἀπὸ τὰ ἐλαττώματά του. Ἐκτός τούτου, ἡ ἐξαιρετικὴ ψυχικὴ του κατάστασις, τὴν ἐσπέραν, τὸν ἐσπρωχνεν ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιόν του. Τῷ ἐφαίνετο, ὅτι ὄφειλε νὰ μάθῃ τί ἤθελεν ὁ βραδυνὸς ἐπισκέπτῃς.

Ἀφῆρῶν λοιπὸν τὴν διαταγὴν ποῦ εἶχε λάβῃ, ἐξῆλθεν ἀδιστακτικῶς ἀπὸ τὸ δωμάτιόν του κ' εὐρέθη εἰς τὸν σιωπῆνδον κήπον.

Ἡ θύρα τῆς τραπεζαρίας ἦτο ἀνοιχτή, διότι ἔκαινε ζίστην, καὶ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς κρεμαστῆς λάμπας ποῦ ἐφώτιζε τὸ δωμάτιον, ὁ Ραοῦλ εἶδεν ἓνα ἀνθρώπον, μᾶλλον νέον, μὲ σπολὴν κυνηγοῦ, ὁ ὁποῖος ἐστένετο ὀρθῶς ἐν τῷ μέσῳ τῶν τριῶν δεσποινίδων κ' ἐφαίνετο συζητῶν ζωηρῶς.

Ὁ μικρὸς τὸν ἐγνώριζεν ἀμέσως. Ἦτο ὁ φαρμακοποιὸς Τορπέν, ἓνας φαῖδρος καὶ ἀμέριμος ἀνθρώπος, νοικάρης τῶν δεσποινίδων τῆς ὁδοῦ Σαιντ-Αἰνίαν, — πρὸς μεγάλην των ἄλλως τε δυστυχίαν, διότι ὁ Τορπέν αὐτὸς ἐπλήρωνε τὰ ἐνοικία του πολὺ ἀτάκτως.

Ποσάκις δὲν ἤκουσεν ὁ Ραοῦλ τὰς θείας του νὰ παραπονοῦνται ἐναντίον τοῦ ἐνοικιαστοῦ των καὶ νὰ τὸν κατηγοροῦν, ὅτι δὲν ἦτο διόλου σοβαρὸς ἀνθρώπος, ὅτι παρεμελοῦσε τὸ φαρμακεῖόν του καὶ ὅτι ἔχανε τὸν καιρὸν του εἰς κυνήγια καὶ εἰς ἐκδρομὰς ἀνὰ τὰ περίχωρα μὲ ποδήλατον.

Ἀπεναντίας ὁ Ραοῦλ ἠσθάνετο ἀνεκὰθεν μίαν μεγάλην συμπέθειαν πρὸς τὸν ἀνοιχτόκαρδον αὐτὸν ἀνθρώπον, ποῦ αἰωνίως ἐγελοῦσε καὶ κάθε φοράν ποῦ ἐβλεπε τὸν μικρὸν, τῷ ἐπρότεινε νὰ τὸν πάρῃ μαζί του εἰς τὸ κυνήγι, τὸ ὁποῖον, καθὼς τὸν ἐθεθέλιονε, ἦτο μεγάλη ἀπόλαυσις.

Ὁ Τορπέν ἄλλως τε ἦτο πολὺ εὐχλωτός, καὶ ἐλέγετο μάλιστα ὅτι θὰ τὸν ἔκαμναν δημοτικὸν σύμβουλον. Μόνον ποῦ τὸ φαρμακεῖόν του, ἀμελῶς ἐπιτηρούμενον, δὲν ἐπῆγγαιεν διόλου καλά. Δι' αὐτὸ καθυ-

στέρει συνήθως τὸ ἐνοικίον του, πρὸς μεγάλην ἀπελπίσιν των δεσποινίδων τῆς ὁδοῦ Σαιντ-Αἰνίαν.

Ἀπὸ τὴν θέσιν ὅπου εὐρίσκατο, εἰς τὸν κήπον, ὁ Ραοῦλ ἤκουε τὴν συνομιλίαν, τὴν ἄλλως τε ζωηροτάτην. Αἱ γεροντοκόραι τοῦ παρεπονοῦντο διὰ τὴν μεγάλην καθυστέρησιν τῶν ἐνοικίων, καὶ ἡ δεσποινὶς Αἰμιλία ἔλεγε μὲ τὴν ξηρὰν καὶ διαπεραστὴν φωνὴν τῆς:

— Κύριε Τορπέν, αὐτὸ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐξακολουθῆσῃ ἔτσι. Μᾶς ὑπεσχέθητε νὰ πληρώσετε τὰ δύο τελευτάτα ἐνοικία ποῦ χρεωστεῖτε, τὴν 1ην Ἰουνίου. Ἀλλὰ σήμερον ἔχομεν 20, καὶ ἤλλατε νὰ μᾶς πῆτε ὅτι δὲν εἰμπαρεῖτε ἀκόμη. Συνεβουλεύθητε τὰς ἀδελφὰς μου καὶ ἀπεφασίσαμεν, σύμφωνοι καὶ αἱ τρεῖς, νὰ σᾶς ἐξώσωμεν εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνός, ἂν ἕως τότε δὲν θὰ μᾶς ἔχετε ἐξοφλήσῃ. Ὁ συμβολαιογράφος μας κ. Δυφούρ ἔλαβεν ἤδη ἐντολὴν νὰ ἐνεργήσῃ τὰ δέοντα.

Τὰ μεγάλα σχέδια τοῦ φαρμακοποιοῦ Τορπέν.

Ἡ δεσποινὶς Αἰμιλία, μετὰ τὴν ἀπερίφραστον αὐτῇ δήλωσιν, ἐπερίμενε νάκούσῃ τὰς συνήθεις δικαιολογίας καὶ ὑποσχέσεις τοῦ ἐνοικιαστοῦ των, τόσον δὲ αὐτῇ, ὅσον καὶ αἱ ἀδελφαὶ τῆς, ἦσαν ἀποφασισμέναι νὰ μὴ παρασυροῦν καὶ νὰ μὴ ὑποχωρήσουν.

Ἄλλ' ἀντιθέτως πρὸς ὅ, τι ἐπερίμεναν, ὁ Τορπέν δὲν ἐδοκίμασε διόλου νὰ διαμαρτυρηθῇ διὰ τὴν σκληρὰν ἀπόφασιν, καὶ μὲ τὴν ἰσχυρὰν φωνὴν του ἐδήλωσε:

— Ἀγαπηταὶ μου δεσποινίδες, ἔχετε ἀπολύτως δίκαιον... Ἐξῆσατέ με εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνός. Θὰ μοῦ κάμπετε τὴν μεγαλύτεραν εὐεργεσίαν!

Ἐὰν ὁ Τορπέν ἐλογάριασεν, ὅτι οἱ λόγοι του αὐτοῦ θὰ ἔκαμναν ἐντύπωσιν, δὲν ἠκατήθη.

Ἐξῆσατέ με εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνός! Θὰ μοῦ κάμπετε τὴν μεγαλύτεραν εὐεργεσίαν!... (Σελ. 29, στ. γ').

Ο Ραούλ, πάντοτε από τον κήπον, είδε τα πρόσωπα των τριών γηραιών δεσποινίδων, τα όποια εφώτιζεν ή κραμαστή λάμπα, άλλοιούμενα από έκπληξιν και άγανάκτησιν.

Τάς εξήγειρεν ό κυνισμός του ανθρώπου αυτού, του εμπόρου, ό όποιος απέβλεπε με τόσην άδιαφορίαν εις τό αίσχος μιας εξώσεως και ίσως εις την άτιμίαν μιάσχευωκόσιας. Τότς έφαινετο ως μία επανάστασις εναντίον των καθιερωμένων και των καθιερωμένων!

— Μά είνε φοβερόν! ανέκραξεν ή δεσποινίς Γερτρούδη. Πού έφθασε λοιπόν ό κόσμος, άδελφάι μου; Δέν υπάρχει πλέον τιμή, ούτε χρησιότης, ούτε αξιοπρέπεια, ούτε τίποτε!

Έκρηξις γελωτος εύθύμου απέκριθη εις την θρηνώδη αναφώνησιν της δεσποινίδος Γερτρούδης, και άμέσως ό κ. Τορπέν έλαβε τον λόγον και έπρε με στόμφον τά εξής:

— Δεσποινίδες μου, σάς όφείλω μίαν εξήγησιν και θά σάς την δώσω άμέσως. Ναι! θά μου κάμτε μεγάλην χάριν άν μ' εξώσετε, διότι θά με κάμτε να πάρω την απόφασίν μου και να εκτελέσω ένα σχέδιον, τό όποιον πρό πολλού έχω εις τον νούν μου, άλλ' έδίσταξα ως τώρα να τό βάλω εις πράξιν. Δεσποινίδες, έχω δέν έγεννήθη διά να κάμω τον φαρμακοποιόν εις τό Σανλί. Αυτό, ώρισμένως, δέν είνε τό επάγγελμα πού μου ταιριάζει. Έχω φιλοδοξίας ανωτέρας' εκτός τούτου μου άρέσουν αι περιπέτειαι, τος όποιος δέν εύρίσκω βέβαια εις την ήσυχον και μονότονον ζωήν του φαρμακοποιού. Εις μάτην προσεπάθησα ως τώρα να συμβιβάζω τας κλίσεις μου με τό επάγγελμά μου: δέν συμβιβάζονται, μά καθόλου! Και τό αποτέλεσμα είνε, ότι δέν έχω ούτε να σάς πληρώσω τό νοίκι. Γι' αυτό άπεράσισα να κάμω κάτι άλλο.

— Τι' δηλαδή; ήρώτησε με κάποιαν αυθάδειαν ή δεσποινίς Δεσική. Να κυττάζετε περισσότερο την έργασίαν σας και να πηγαίνετε λιγώτερο στό κυνήγι;

Ο φαρμακοποιός ύψωσε τούς ώμους. — Μου ζητείτε πράγματα αδύνατα! απέκριθη με τό αιώνιον του μειδιάμα. Άλλως τε, εκείνο πού θέλω, πού μου χρειάζεται, είνε ναποκτήσω χρήματα, να κάμω περιουσία. Έδώ όμως, εις τον μικρόν αυτόν τόπον, δέν θά έχω, και άν ακόμη επώλυσσα δύο και τρεις φορές

περισσότερα ίατρικά, άπ' όσα πωλώ τώρα. — Τι σκοπεύετε λοιπόν να κάμτε; ήρώτησεν ή Αιμιλία.

Ο κ. Τορπέν έκαμσε μίαν μεγαλοπρεπή χειρονομίαν.

— Θα φύγω, έπρε, θά εκπατρισθώ, θά υπάγω εις χώρας νέας, πού ανοίγουν εμπρός μας όρίζοντας και μάς γεμίζουν ελπίδας! Βαρέθηκα να φυτοζωώ εδώ, στους μικρούς μας τόπους, όπου συνωστίζονται και διαγωνίζονται πάρα πολλοί άνθρωποι. Θελω τό άγνωστον, τον άγώνα, την πάλην. Κ' αισθάνομαι ότι έχω ό,τι χρειάζεται δι' αυτά. Είμαι νέος, υγιής, ρωμαλέος, τολμηρός κ' έννοώ να επωφεληθώ αυτά τά φυσικά χαρίσματα.

Εστίαθη όλίγον κ' εξήκολούθησε: — Εκεί-κάτω, από τό άλλο μέρος του Ωκεανού.

υπάρχει μία χώρα, γνωστή με τό μελωδικόν όνομα Άργεντινή. Η χώρα αυτή, Εύρώπης και εξ' όρας μεγαλύτερα από την Γαλλιαν, είνε γόνιμος όσον αυτή. Έχει όμως μόλις πέντε εκατομμύρια κατοίκους, ενώ εύκολώτα θά ήμπορούσε να θρέψη εκατονταπενήντα! Έκει-πέρα γαρουσούν άνθρωποι, ενώ τετρακόσια εκατομμύρια Ευρωπαίοι βασανίζονται, πολεμούν, στοιβαγμένοι εις τό πτωχόν, τό στενόν κ' εξητηλημένον έδαφός των, διά να κερδίσουν τό καθημερινόν των ψωμί. Έκει' όλα δημιουργούνται τώρα. Δέν είνε ή έλευσινή αυτή ζωή των μικρών μας πόλεων, όπου ό άνθρωπος δέν είμπορεί να κινηθί-πέραν των όριών πού του έταξαν. Έκει' άρκει μία εύτυχής ιδέα, μία έμπνευσις, μία τολμηρά πρωτοβουλία, διά να πλουτήσῃ κανείς εις όλίγα χρόνια. Αυτό επιθυμώ, αυτό όνειρεύομαι, αυτό θέλω!

Αί γεροντοκόραι ήκουαν τώρα χωρίς να διακόπτουν. Και ό κ. Τορπέν έτελειωσε την άγόρευσίν του ως εξής: — Σάς εύχαριστώ, δεσποινίδες, σάς εύχαριστώ πολύ πού θά μ' εξώσετε! Θα

με κάμτε έτσι ναφύσω, κάθε διαταγμόν και θά θραύσετε τά δεσμά των σνηθειών, των παραδόσεων και των προλήψεων, πού μ' έκρατούσαν ακόμη εις τό πάτριον έδαφος. Έχω όλας τας αναγκαίας πληροφορίας. Συνεννοήθη μάλιστα και μ' ένα Πρχκτορέτον μεταναστεύσεων. Έν άτρόπλοιον φεύγει από την Μασσαλιαν διά την Νότιον Άμερικην εις τας 10 'Ιουλίου. Θα με μεταφέρῃ εις τας νέας χώρας, εις τό άγνωστον, εις τον άγώνα, εις τον πλούτον! Σας εύχαριστώ και πάλιν, δεσποινίδες! Όταν μετ' όλίγα έτη θά επιστρέψω πλούσιος, πλουσιώτατος, τότε θά έννοήσετε και υεις ποίαν εκδούλευσιν μου προσφέρετε σήμερα, διά την όποιαν, να είσθε βέβαιαι, θά σάς εύγνωμώω αιώνιως. Ησυχάστε! τά χρήματα πού σάς όφείλω, θά σάς τά πληρώσω, και με τόκον βασιλικόν! Κυρίαί μου, από της στιγμής αυτής, έχετε εμπρός σας ένα μέλλοντά μετανάστην. Χαίρετε! και προπάντων μη ξεχάσετε να μ' εξώσετε εις τό τέλος του μηνός!

Και με τά εκπληκτικά αυτά λόγια, ό φαρμακοποιός απέχειρησε τας γεροντοκόρας, πού τά είχαν χάσει, και άπήλθεν έν τώ μέσω σιγής γενικής.

Η μία κλίσις αφυπνίζει την άλλην.

Άλλ' εκείνος, εις τον όποιον ή άγόρευσις του τυχοδιώκτου φαρμακοποιού έκαμσε την μεγαλητέραν έντύπωσιν, ήτο ό μικρός Ραούλ.

Αί θεαί του επιτέλους έπήραν τον Τορπέν διά τρελλόν. Αυτός όμως τον έθεώρησεν ως τον φρονιμώτερον των ανθρώπων. Από τον κήπον δέν είχε χάση, ούτε μίαν του φράνιν, ούτε μίαν του λέξιν. Και άμα έφυγεν ό εύγλωττος επισκέπτης, ό Ραούλ, άθέατος, έπίστρεψεν εις τό δωμάτιόν του και εκεί, καθήσας εις τό κρεβάτι του, ήρχισε να συλλογίζεται βαθειά, όλ' αυτά πού είχεν ακούση πρό όλίγου.

Νέαι χώραι!.. Μετανάστευσις!.. Εκεί-πέρα μία καλή ιδέα, μία τολμηρά έμπνευσις άρκει διά να κάμῃ κανείς την τύχην του, να πλουτήσῃ... Βραζιλία.. Άργεντινή Δημοκρατία... όλα αυτά αι ποητευτικά λέξεις, όλα αυτά τά ένόματα πού είχε διαβάσει εις τζ βιβλία, έθώπευαν την άκοήν του ήδονικώς...

Πρό όλίγου ήτο βυθισμένος εις την μεγαλύτεραν άπελπισίαν. Έπειδή δέν ήξευρε τί να κάμῃ. Άλλ' ίδού έξαφνα ένα μέλλον, πού ανοίγετο τώρα εμπρός του!.. Ητο μόνος εις τον κόσμον. Δέν είχεν

ούτε γονεΐς, ούτε αδελφία, ούτε άλλούς στενούς συγγενείς από τας τρεις εκείνας θεάς, πού δέν τον αγαπούσαν καθόλου. Δρατί να μὴν υπάγῃ και αὐτὸς ἐκεῖ-πέρα, ὅπως ὁ Τορπέν; Ὁ ἄγων, ἡ πάλη, τὸ ἄγνωστον... δὲν τὸν ἐτρόμαζαν οὐτε αὐτόν. Ἀπεναντίας!.. Ἐπειτα τὸ ταξεῖδι... τὸ μεγάλο ταξεῖδι... τοῦ ὠκεανοῦ... αἱ περιπέτειαι... Κάθε παιδί γοητεύεται με τὰ τῶτα ὄνειρα!..

Ναι, ἔπρεπε νὰ φύγῃ, θὰ ἔφευγε. Ἦτο τὸ μόνον πού εἶχε νὰ κάμῃ.

Ἐπῆρε τὴν ἀπόφασίν του. Ἀθριον, εὐθὺς, θὰ τὸ ἔλεγε εἰς τὰς θεάς του, αἱ ὅποιαι βεβαίως δὲν θὴνθίσταγο. Καὶ ὁ Τορπέν ἐπίσης θὰ εἰδέχετο εὐχριστῶς νὰ τὸν πάρῃ, μαζί του.

Ὡ, τί εὐτυχὴς ἰδέα πού τοῦ ἦλθε, τί ἔμπνευσιν, θὰ ἐξέληθῃ εἰς τὸν κήπον καὶ νὰ κούσῃ τὴν ὀμλίαν τοῦ φαρμακοποιοῦ!.. Ὁ πατέρας του βέβαια, τὸν ὅποιον ἐπεκαλέσθη εἰς τὴν ἀπελπισίαν του, θὰ τοῦ τὴν ἐνέπνευσε μυστηριωδῶς!.. Ἡ ψυχὴ ἐκείνου πού τὸν αγαπούσε, θὰ τὸν ἐφώτιζε...

Ο Ραούλ δέν έκλαψε πλέον. Έξεδύετο ήσύχως, ως άνθρωπος πού βλέπει εμπρός του ανοικτόν ένα ώρατον δρόμον και εισέρχεται εις αυτόν με χαράν και με θάρρος...

Η θύρα ανοίγεται σιγά-σιγά... Είνε ή Ιουστίνα.

Έπράτησε τον λόγον της και ήλθε πάλιν με δύο πιττα γεμάτα.

Ο Ραούλ την άγκάλιασε γελών και φωνάζων:

— Σ' εύχαριστώ, καλή μου Ιουστίνα!.. Έκαμσε πολὺ καλά γὰ μου φέρῃς νὰ δειπνήσω, γιατί μὰ τὴν ἀλήθεια πεθαίνω τῆς πείνας.

«Τί εύκολα πού πρηγοροῦνται τὰ παιδιά!» έσυλλογίσθη ή καλή ύπηρέτρια, ή όποία δέν ήξευρεν εις τί άλλο νάποδώσῃ την μεγάλην έκείνην χαράν.

(Ἐπείκει συνέχεια).

ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΥ

ΣΤΟ ΣΠΙΤΑΚΙ ΜΟΥ

Καϊκάκι τό σπιτάκι μου Γαλήνη ή 'Αγάπη γύρω, Μέσ' τις άγκάλες της Στοργής Πού άφίνει με νά γύρω.

ΤΟ ΒΑΠΟΡΑΚΙ

Τό βαποράκι του Άνεμου Του λεί και του Κυμάτου: — Σκλόδοι μου τώρα οι σύντροφοι Του βασιλιά Θανάτου. Τριγύρω μου σοο ρυάλετε Κι' σοο αν λυσσομανάτε, Στήν πλώρη μου σας έδεσα, Και εγώ δπου πάω έλάτε! Γιάννης Περγιαλίτης

[Υπό τοῦ κ. Μιχαήλ Δ. Βολοιάκη, γενικοῦ γραμματέως τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας, ἐκδόθη εἰς δευτέραν ἐκδόσιν, ἐν ὁμοίῳ, διδασκαλικόν καὶ ἐθνικόν βιβλίον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Ἀγωγή τοῦ Πολίτου». Τὸ συντάτθ θεμῶς εἰς τὸς νεαροὺς πολίτας τῆς Διαπλάσεως καὶ ἀναθημοσύνης, ὡς δείγμα τῆς ἀξίας καὶ τῆς χρησιμότητός του; τὸ κατωτέρω κεφάλαιον περὶ Σημαίας.— Σ. τ. Δ.]

ΠΕΡΙ ΣΗΜΑΙΑΣ

Ὅρισμός τῆς σημαίας.—Τῆς πατρίδος πλήρης ἀπεικόνισις, τελεία ἐμφύχσις καὶ ἀπτή ἐκπροσώπησις εἶνε ἡ σημαία.

Καλεῖται δὲ σημαία ὕφασμα ἀπὸ κοντοῦ ἢ ἰστοῦ ἀναρτώμενον καὶ διὰ τοῦ ἰδιάζοντος αὐτοῦ χρωματισμοῦ ἢ καὶ διὰ τῆς εἰκότος, ἣν φέρει, συμβολίζον τῆς πατρίδος τὴν ἐθνικότητα.

Ἑλληνικὴ Σημαία.—Καὶ τὴν γλυκυτάτην ἡμῶν πατρίδα, ἐν ὅλῃ τῇ φωτοδόλῳ αἰγῇ αὐτῆς, ἐκπροσωπεῖ ἡ ἐλληνικὴ σημαία.

Τύποι τῆς ἐλληνικῆς σημαίας

Τῆς ἐλληνικῆς σημαίας κύσιος τύπος εἶνε ἡ ἐθνικὴ σημαία. Αὕτη συγκρίται ἐξ ἑνεία ὀριζοντίων ἰσοπλατῶν ταινιῶν. Ἄν αἱ πέντε κενεαὶ καὶ αἱ τέσσαρες λευκαὶ ἐναλλάξ κείμεναι ἐν τῇ ἄνω δ' ἑσωτερικῇ γωνίᾳ φέρει ἐπὶ κωνοῦ τετραγώνου, ἔχοντος τὴν πλευρὰν ἴσην πρὸς τὸ πλάτος πέντε ταινιῶν, ὄρθιον λευκὸν σταυρὸν, ἐκτείνόμενον μέχρι τῶν πλευρῶν τοῦ περιέχοντος αὐτὸν τετραγώνου καὶ σχηματιζόμενον διὰ δύο ἰσομήκων πρὸς ἀλλήλας καὶ ἰσοπλατῶν πρὸς τὰς ταινίας τῆς σημαίας κενεῶν.

Ἡ ἐθνικὴ αὕτη σημαία εἶνε καὶ ἡ ἐμπορικὴ ἡμῶν ναυτικὴ σημαία, καὶ ἡ μόνῃ ἐπιτροπομένη ὅπως ἀναρτᾶται ὑπὸ παντός ἰδιώτου Ἑλλήνου. Τοιαύτη ὁμοία, ἀλλὰ φέρουσα ἐπὶ πλέον κατ' ἀμφοτέρας τὰς ὄψεις ἐν τῇ κέντρῳ τοῦ σταυροῦ τὸ βασιλικὸν στέμμα χρυσοῦρου, εἶνε ἡ πολεμικὴ ναυτικὴ σημαία. Τοιαύτη ἀναρτᾶται πλὴν τῶν πολεμικῶν πλοίων, τὸ ὑπογράφει τῶν ναυτικῶν, τὰ καταστήματα τῶν λιμενικῶν ἔργων, τὰ ἰδρύματα τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ καὶ τὰ ἐλληνικὰ προξενεῖα.

Ἡ δὲ σημαία τοῦ στρατοῦ τῆς ἑσχῆς διακρίνεται εἰς σημαίαν φρουρίων καὶ σημαίαν συνταγματῶν πεζικοῦ καὶ ἐξόχτων.

Ἡ σημαία τῶν φρουρίων εἶνε ὀρθογώνιον τετραπλευρον κωνοῦν, διαροῦμενον εἰς τέσσαρα ἰσα ὀρθογώνια τετραπλευρα διὰ ὄρθιου λευκοῦ σταυροῦ, φέροντος ἐν τῷ μέσω κατ' ἀμφοτέρας τὰς ὄψεις τὸ βασιλικὸν στέμμα χρυσοῦρου. Τὴν σημαίαν αὕτην, ἐκτός τῶν φρουρίων, ὕψοσι τὰ ὑπουργεῖα, αἱ ἐλληνικαὶ πρεσβεῖαι καὶ τὰ λοιπὰ δημόσια καὶ δημοτικὰ καταστήματα. πλὴν τῶν, ὡς ἄνω ἐρρήθη, ἀναρτῶντων τὴν πολεμικὴν ναυτικὴν σημαίαν.

Ἡ δὲ σημαία τῶν συνταγματῶν τοῦ πεζικοῦ καὶ τῶν ἐξόχτων, εἶνε σχεδὸν τετραγώνος κατασκευάζεται ἐκ μεταξυτοῦ ὑφάσματος, καὶ φέρει ἐπὶ κωνοῦ ἑδαφοῦ λευκὸν σταυρὸν, ἐκτείνόμενον μέχρι τῶν πλευρῶν, καὶ ἐν τῷ μέσω ποσοῦμενον κατ' ἀμφοτέρας τὰς ὄψεις διὰ τῆς εἰκότος τοῦ Ἀγ. Γεωργίου. Ἡ σημαία αὕτη κατὰ τὰς τρεῖς πλευρὰς ἔχει χρυσοῦς κροσσούς, κατὰ δὲ τὴν τετάρτην προσηλοῦται διὰ πλατυκεφάλων ἐκ λευκοῦ μετάλλου ἠλίσιων ἐπὶ κοντοῦ ἐπενδεδυμένου διὰ κωνοῦ βελούδου καὶ φέροντος κατὰ τὸ ἄνω ἄκρον σφαίραν ἐκ λευκοῦ μετάλλου, ἣς ἐπίκειται ἐκ τοῦ αὐτοῦ μετάλλου μικρὸς σταυρὸς.

Σημασία τῆς ἐλληνικῆς σημαίας. Ἄλλ' ἡ ἐλληνικὴ σημαία, πλὴν τῆς πατρίδος, ὑπομνησθεὶ συγχρόνως δὲα τοῦ σταυροῦ, ἐν φέρει, τὰς ὑψίστας καὶ τελειοτάτας διδασκαλίας τῆς θείας τοῦ Ἰησοῦ θρησκείας.

Πατρίς λοιπὸν καὶ θρησκεία, τὰ τιμαλφέστατα ταῦτα καὶ ἱερώτατα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἰδανικά, ἐπαναπαύονται ἐν τῷ ἱερῷ τεῦ ἔθνικοῦ λαβύρου σκηνώδην. Διὰ τῆς ἀγλαοφειγῆς ἐλληνικῆς σημαίας συμβολίζοντα ἀρρήτως συμπλεγμένα, εἰσαὶ ἠδελφωμένα ἡ Ἀκρόπολις καὶ ὁ Γολγοθᾶς, ὁ Ἑλληνισμός καὶ ὁ χριστιανισμός, καὶ παρίσταται τὸ πολυβύβητον σύνθημα τῶν γιγαντομάχων πατέρων: «μάχου ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος».

Διὰ ταῦτα δὲ καὶ ἡ θέα τοῦ παγκάλου τῆς πατρίδος; ἐμβλήματος δονεῖ, συγκινεῖ, ἠλεκτρίζει καὶ ἐγκαρδιοῖ τούς τε ἐλευθέρους καὶ αὐτρώτους Ἑλλήνας. Ἀναπολεῖ τὸ πάνθειον τῆς ἐλληνικῆς ἀνδρείας καὶ ἀνάγει ἡμᾶς μέχρι τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ. Ἀναμνησθεὶ τούς γιγαντομάχους πατέρας, εἴτινες ὑπὸ τὸ ἱερὸν τῆς πατρίδος ἰθαλάμα καὶ τὴν ζωογόνον πρὸς τὸν Ἰησοῦν πίστιν, ὠρχίζοντο νὰ ζήσωσιν ἐλευθεροὶ ἢ νὰ ἀποθάνωσιν, ἐνεβάλλον εἰς δεινὸν πανικὸν ἀπετροπληθεῖς τοῦ ἐχθροῦ στρατίας καὶ χιλιοναύτας στόλους καὶ διὰ πρωτοφανῶν καὶ πανενδόξων θηριάμων, θυσῶν καὶ νικῶν, ἐπανήγον τὴν καλλιπέταλον ἐλευθερίαν εἰς τὸν πρώτον ἀθάνατον καὶ αἰθέριον θρόνον αὐτῆς.

Ἄλλ' ἡ ἐλληνικὴ σημαία δέν ἀναπλάττει μόνον τὸ χρυσοῦν καὶ ἀπαρμήλλον τοῦτο παρελθόν' νικητρία καὶ τροπαιοῦχος ἀντικοποτρίτσι καὶ τούς νέους θρωλικούς κατὰ γῆν καὶ θάλασσαν ἠρωτισμούς τῆς φυλῆς καὶ ζωογονοῦσα τὴν ἐθνικὴν ψυχὴν, συνάπτει τὰς ἀρθίτους ἀναμνήσεις αὐτῆς πρὸς τὰς ἐλπίδας τοῦ μέλλοντος καὶ διδάσκει νὰ πιστεύωμεν ἀκράδαντως εἰς μίαν ἐνιαίαν, μεγάλην καὶ ἀδιάρητον Ἑλλάδα, τὴν Ἑλλάδα τῶν σκέψεων καὶ τῶν πόθων παντός Ἑλλήνου ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀλώσεως.

Ὅπουδήποτε κυματίζει, εἶνε σύμβολον τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἰσχύος καὶ τῆς κυριαρχίας τοῦ ἐλευθέρου ἡμῶν Κράτους. Ὅ,τι δῆποτε σκέπαι, ἀνκπώστατον ἀπατελεῖ τμήμα τῆς φιλάτης πατρίδος. Καὶ οἱ ἐθνικοὶ στρατοὶ καὶ τὰ ἐθνικὰ σκάφη, τὰ ἐθνικὰ κτίρια καὶ αἱ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἐλληνικαὶ πρεσβεῖαι, τὰ προξενεῖα καὶ πρακτορεῖα, ὡς καὶ τὰ ἰδιωτικά ἐλληνικὰ πλοῖα φέρουσιν αὕτην ὑπερήφανα. Δι' αὐτῆς κοσμοῦνται χαρμωσύνως καὶ αἱ οἰκίαι καὶ αἱ ὁδοὶ κατὰ τὰς μεγάλας ἐθνικὰς καὶ θρησκευτικὰς ἐορτάς.

(Ἐπείκει τὸ τέλος)

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

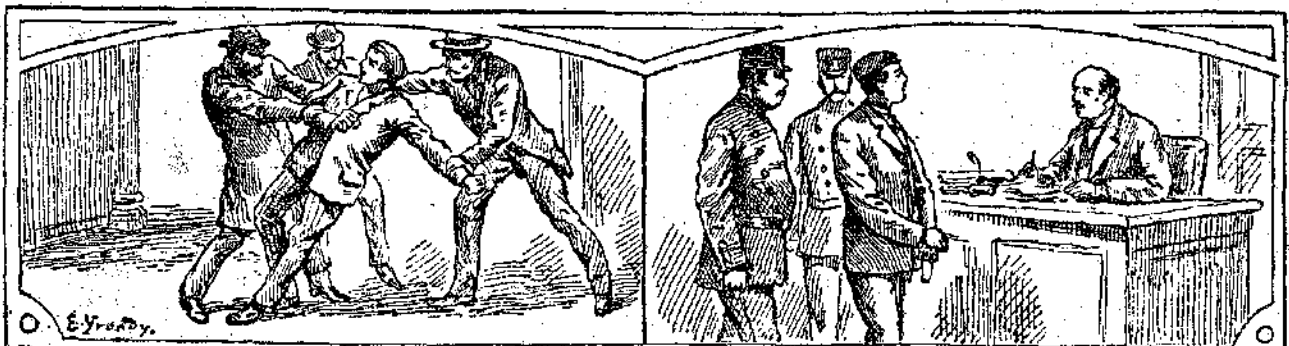
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια).

Είχε τύχη! Τὸ κυνήγι ἀρχίζει. Ἐξηγλημένος ἀπὸ τὸ τρέξιμον, πίπτει εἰς τὸ καναπέδακι τοῦ βαγονίου καὶ πιέζει μὲ τὸ χεῖρ τὸ στήθος του, ποῦ πάλαι δυνατὰ. Τὸ σχέδιόν του εἶνε χαριωμένον: Μόλις θὰ φθάσῃ εἰς τὸ Παρίσι, θὰ τρέξῃ νὰ σταθῇ εἰς τὴν ἐξόδον τῶν ἐπιδατῶν καὶ μόλις ἰδῇ τὸν κλέπτην του νὰ βγαίῃ, θὰ τὸν γραπώσῃ. «Ἄν κάμῃ ἀντίστασι, φειδύριζι μέσα εἰς τὰ δόντια του, θὰ τοῦ σπάσω τὰ μοῦτρα, τοῦ παληολωποδύτῃ! Ὁ καταλάβῃ γρήγορα, πῶς μαζί μου τὸν συμῆρει καλλίτερα νὰ μὴν ἀγρίψῃ. Κι' ἄμα μοῦ δώσῃ πίσω τὴν κασσετίνα, ἄς πᾶρ' ὅπου θέλει. Δὲν θὰ τὸν καταδώσω ἐγὼ. Κάμνω τὸν ἀστυνόμον τοῦ ἑαυτοῦ μου, ὅχι ὁμῶς καὶ τῶν ἄλλων».

— Συνελήφθη ὁ κλέπτης;... — Ὁχι. — Τότε λοιπὸν τί μέ... — Μὰ ἔχομεν τὰ χαρακτηριστικά του καὶ ξεύρομεν ὅτι ταξιδεύει ὀλοένα μὲ τὸ ἔξπρες τῶν δώδεκα. — Ἄ, λαμπρά!... Ἐνόησα!... Ἄς ἀκούσουμε λοιπὸν αὐτὰ τὰ χαρακτηριστικά! — Κ' ἐνῶ τοῦ τὰ ἐτηλεφωνοῦσαν, ἀπὸ τὴν Ρουένῃ, ὁ ἀστυνόμος τοῦ Παρισιοῦ τὰ ἔγραφεν εἰς ἓν κατάστιχον. Κατόπιν εἶπε: — Σύμφωνα. Θὰ βάλω δέκα ἀστυφίλακας μὲ πολιτικά εἴτην ἐξοδὸ τῶν ἐπιδατῶν. Μὴν ἀνησυχῆτε, θὰ τὸν μεταχειρισθῶμεν μὲ καλὸν τρόπον, ἀφοῦ εἶνε τόσο νέος... Δεκαοκτώ, δεκαεννέα ἐτῶν, ἔ;... Πολὺ καλά. Εὐχαριστῶ, κύριε Κουρτοῦ. Χαίρετε! — Ὁ κ. Ἀστυνόμος ἐτριψε τὰ χεῖρα του ἀπὸ εὐχαρίστησιν καὶ διάταξε νὰ τοποθετηθῶν δέκα ἀστυφίλακας μὲ πολιτικά εἰς τὸν Σταθμὸν τοῦ Ἁγίου Λαζάρου, τὴν ὥραν ποῦ θὰ ἐφθάνῃ τὸ τραῖνον, τὸ ὁποῖον

ἄλλος εἶνε ὁ κλέπτης! Ἄφιστε με, θὰ μοῦ φύγῃ!... — Αὐτὰ δὲν περνᾶνε εἰς ἐμὰς! ἀπεκρίθη ὁ ὑπαστυνόμος, φθάσας ἐκείνην τὴν στιγμήν. Ἄπὸ ποῦ ἔρχεσαι; — Ἀπὸ τῆ Ρουένῃ. Εἶμαι τίμος ἀνθρωπος ἐγὼ, τεχνίτης στοῦ κ. Βωτιῆ τὸ χρυσοχοεῖο. Ἀφίστε με, σὰς λέω! Κυνήγι εἶνα κλέπτη! — Καὶ δὲν μοῦ δίχνεις; παρακαλῶ, τὸ μπιλλιέτο σου; ἤρώτησε σαρκαστικῶς ὁ ὑπαστυνόμος. — Δυστυχῶς, δὲν ἐπρόσβασα νὰ θγάλω μπιλλιέτο, ἀπεκρίθη ὠχρῶν καὶ ταρασσόμενος ὁ Μωρίς. Τὸ τραῖνο ἐφύγε κ' ἐγὼ ἤθελα νὰ πιάσω τὸν κλέπτη μου. — Ὡραία! ἀνέκραξε θρησκευτικῶς ὁ ὑπαστυνόμος. Εἶσαι τίμος ἀνθρωπος, ἀλλὰ ταξιδεύεις χωρὶς εἰσιτήριο καὶ τακίσεις νὰ βγῆς ἀπὸ τὸ σταθμὸ, πρὶν σταματήσῃ ἀκόμη τὸ τραῖνο. Ὁ Μωρίς εἶδεν, ὅτι πᾶσα συνενόησις πρὸς τὸ παρὸν ἦτο ἀδύνατος καὶ χωρὶς

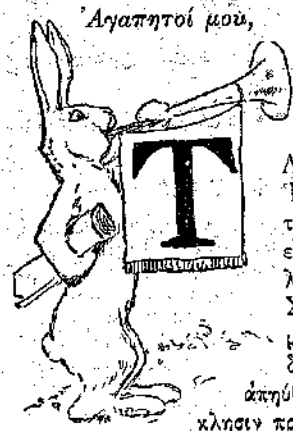
Τὸ διαμέρισμα ὅπου εἶχεν εἰσελθῆ ὁ φίλος μας, — εἰς ἓνα βαγόνι δευτέρου θέσεως, — δὲν εἶχεν ἄλλους ἐπιδάτας. Πρὸς στιγμήν ἐλυπήθη ποῦ δὲν ἦτο βαγόνι μὲ διάδρομον, διότι ἔτσι θὰ ἤμπορούσε νὰ τὸ ἐπιθεωρήσῃ ὄλον. Παρηγορήθη ὁμῶς συλλογισθεὶς, ὅτι ὁ κλέπτης ἦτο ἀδύνατος νὰ τοῦ διαφύγῃ, ἀφοῦ μάλιστα δὲν ἤξευρε τίποτε κ' ἐβόμβηκεν ὅτι κανεὶς ὡς τότε δὲν εἶχε μάθει τὰ χαρακτηριστικά του. — Ἐγὼ γερὰ πόδια, ἔλεγε μὲ τὸν νοῦν του ὁ Μωρίς, καὶ μολοντί τὸ βαγόνι μου εἶνε εἰς τὸ τέλος τοῦ τραίνου, θὰ φθάσω πρῶτος εἴτην ἐξοδὸ. Κ' ἐκεῖ πιά... ἐγὼ τὸν διορθῶν!

ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Ρουένῃν εἰς τὰς δώδεκα. — Πέγτε 'μέρε, τοὺς ἐχοροῖδους αὐτὸ τὸ παληόπαιδο εἴτη Ρουένῃ! εἶπε μὲ μορρασμὸν περιφρονησῶς. Εὐτυχῶς δι' αὐτούς, ἔκαμε τὴν ἀνοησία νὰ ἐπιδοθῆ γιὰ τὸ Παρίσι: εἰδεμὴ θὰ τοὺς ἐξέφυγε πάλι. Ἄς εἶνε 'χαίρω πολὺ ποῦ θὰ ἰδῶ τὸν νέον αὐτὸν λωποδύτη. Λέγουσιν, ὅτι εἶνε ἐκτάκτου ἰκανότητος καὶ πονηρίας! — Εἰς τὰς δύο καὶ τριάντα, τὸ ἔξπρες εἰσέρχεται εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Παρισιοῦ. Πρὶν ἀκόμη σταματήσῃ, ὁ Μωρίς Ζιλλαρ ἐπήδησεν ἀπὸ τὸ βαγόνι του καὶ ἐτρέξεν εἰς τὴν ἐξοδον. — Ἄλλ' ἐνῶ ἡ ταχέια ἀμαξοστοιχία τῶν δώδεκα ἐπλησίαζεν εἰς τὸ Παρίσι, τὸ κουδούνι τοῦ τηλεφώνου ἀπέστα ἀπὸ τὴν γλῶσσαν τοῦ μεσημεριατικοῦ ὕπνου τοῦ τὸν κ. Ἐρμέλ, παρισίνου ἀστυνόμου. — Ἐμπρός!... ποῖος εἶνε; ἠρώτησεν ὁ Ἐρμέλ, φορητισμένος ποῦ τὸν ἀνησυχῶσαν τέτοιαν ὥραν. — Ἀστυνομικὴ διεύθυνσις τῆς Ρουένῃς. — Πολὺ καλά. Τί συμβαίνει; — Κατ' ἐστὶν ἔτι μὲ τὴν κλοπὴν τῆς βίλλας Μορζέλ.

ἀντίστασι πλέον, ἀνέστη εἰς τὸ αὐτοκίνητον ποῦ ἔφεραν ἐν τῷ μεταξύ, μὲ δύο ἀστυφίλακας καὶ μὲ τὸν ὑπαστυνόμον. «Ὁ ἐξηγητὴς μὲ τὸν διευθυντήν, — ἐσυλλογίζετο, ἐνῶ τὸ αὐτοκίνητον διέσχίζε τοὺς κοσμοβριθεῖς δρόμους τοῦ Παρισιοῦ, τὸ ὁποῖον ἐβλέπε διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν ζωὴν του, τὸ ὄραϊον ἐπέτιο ἀπόγευμα τοῦ Σεπτεμβρίου, μὲ χειροπέδας καὶ ὑπὸ συνοδείαν ἀστυνομικῶν, — καὶ θὰ τὸν κάμω νὰ ἐνοχῆσῃ γρήγορα τὸ λάθος του. Ἄλλως τε εἶνε εὐκόλο νὰ τηλεφωνῆσῃ εἴτη Ρουένῃ καὶ νὰ μάθῃ ποῖος εἶμαι. Δὲν ἔχω νὰ χάνω καιρὸ κ' ἂν ἔκανα ἀντίστασι, θὰ ἔχανα περισσότερο. Ἄλλὰ μόλις μάρψουν ἐλεύθερο, θὰ ξαναρχίσω τὸ κυνήγι μου. Ἐγὼ εἴτη διάθεσί μου τὴ βράδυ, τὴ νύκτα καὶ αὔριον ὅλη τὴν ἡμέρα. Θάρρος! Τώρα θὰ δεῖξω κ' ἐγὼ πῶς κατ' ἀξίζω. Καὶ ὅσο συλλογίζομαι πῶς ἂν δὲν ἦταν αὐτοὶ οἱ ἡλίθιοι ἀστυνομικοὶ, θὰ εἶχα τώρα τὴν κασσετίνα μου!» — Τὸ αὐτοκίνητον ἐσταμάτησε, — ἐφθασαν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν. Μόλις εἰσῆλθῃ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Ἐρμέλ, ὁ Μωρίς ἐπανάλασε τὰς διαμαρτυρίας του. — Δὲν εἶμ' ἐγὼ! ἐφώναξεν ἀγωνιζόμενος νὰπαλαγῆ ἀπὸ τὰ χεῖρα των. Ὁ

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΩΡΑΙΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Ἀγαπητοὶ μου, Ἡ κορίτσια τοῦ Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων, — τὸ Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων, εἰς τὰς Ἀθήνας, εἶνε ἓνας μέγας γυναικεῖος Σύλλογος ἔχων μὲλη κυρίας καὶ δεσποινίδας, — ἀπῆλθον μίαν ἔκκλησιν πρὸς τὰ πλοῦσια παιδιά τῶν Ἀθηνῶν, διὰ τὰ Χριστούγεννα καὶ τὴν Πρωτοχρονιὰν τῶν πτωχῶν. Καὶ τὰ πλοῦσια παιδιά, — ἀγόρια καὶ κορίτσια, — ἔσπευσαν μὲ τὴν μεγαλητέραν προθυμίαν νὰποστελοῦν εἰς τὸ Λύκειον τὸν ἐρατὸν των, εἰς χρήματα, φαγώσιμα, ρουχικά καὶ παιγνίδια. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἔκαμαν φέτος ἐξαιρετικῶς ὠραία Χριστούγεννα, ὅχι μόνον τὰ πτωχὰ παιδιά τῶν Ἀθηνῶν, εἰς τὰ ὅποια ἐμοιρασθῆσαν

τὰ ἄφθονα δῶρα τῶν πλουσιοπαίδων, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ πλουσιοπαῖδα, τὰ ὅποια, εἰς τὰς τῶσας ἄλλας τῶν εὐχαριστήσεως, ἔλαβαν ἀπορρομὴν νὰ προσθέσωσιν καὶ τὴν εὐχαρίστησιν τῆς εὐεργεσίας. Καὶ ἡ εὐχαρίστησις αὕτη εἶνε τόσο, ὥστε πολλοὶ τὴν θεωροῦν μεγαλητέραν ἀπὸ κάθε ἄλλην. Εἶνε μάλιστα ζήτημα ἀλυτον, ποῖος εὐχαριστεῖται περισσότερον: ἐκεῖνος ποῦ προσφέρει ἢ ἐκεῖνος ποῦ λαμβάνει; Διὰ τὴν ὑπάρχη λοιπὸν τέτοιον ζήτημα, σημαίνει, ὅτι αἱ δύο εὐχαριστήσεως εἶνε τουλάχιστον ἴσαι. Ἡ ὅτι οἱ αἰσθανόμενοι περισσότερον τὴν μίαν εἶνε ὅσοι καὶ οἱ προτιμῶντες τὴν ἄλλην. Δὲν εἰξεύρω τί φρονεῖτε, ἀλλ' ἂν μ' ἐρωτούσατε, θὰ σὰς ἔλεγα, ὅτι θεωρῶ τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ δίδειν ἀσυγκρίτως ἀνωτέραν κ' εὐγενετέραν. Καὶ δι' αὐτὸ νομίζω, ὅτι τὰ καλά παιδιά τῶν Ἀθηνῶν, τὰ πλοῦσια, ποῦ ἐθυσίασαν φέτος μέρος τῶν δῶρων των, διὰ νὰ χαροποιήσωσιν τὰ πτωχόπαιδα, ἔκαμαν ἐξαιρετικῶς ὠραία Χριστούγεννα. Μακάρι τέτοια νὰ κάμνουν κάθε χρόνον, διὰ νὰ συνειθίσωσιν νὰ ἐνθουμῶνται πάντοτε, καὶ ὅταν μεγαλώσωσιν, ὅτι ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον καὶ πτωχοὶ, δυστυχεῖς, οἱ ὅποιοι ἀπὸ τὴν φιλανθρωπίαν τῶν εὐπόρων καὶ τῶν πλουσίων περιμένουν

νὰ αἰσθανθῶσιν τὴν χαρὰν τῶν ἀγίων καὶ χαρισμῶν αὐτῶν ἡμερῶν. Δὲν θέλω βέβαια νὰ πῶ, ὅτι πρέπει νὰ δίδῃ κανεὶς ὅ, τι ἔχει καὶ δὲν ἔχει, χωρὶς νὰ κρατῇ τίποτε διὰ τὸν ἑαυτὸν του, ἐπειδὴ ἡ εὐχαρίστησις τοῦ δίδειν εἶνε τόσο μεγάλη καὶ εὐγενής. Ὁ ἔχων δύο χιτῶνας ἄς δίδῃ τὸν ἓνα εἰς τὸν μὴ ἔχοντα, εἶπε καὶ ὁ Χριστὸς. Δὲν εἶπε ὁμῶς νὰ δίδῃ καὶ τοὺς δύο. Γνωρίζω πολλὰ παιδιά, τὰ ὅποια ἔχουν τὴν μανίαν νὰ τὰ μοιράζωσιν ὅλα, νὰ μὴ κρατοῦν τίποτε. Μὰ παιχιδί, μὰ ζωγραφία, μὰ βιβλίον, μὰ γλύκισμα, — ἀκόμη καὶ γλύκισμα! — τὸ χαρίζουν εἰς τὸν πρῶτον ποῦ θὰ τοὺς τὸ ζητήσῃ ἢ καὶ πρὶν τοὺς τὸ ζητήσῃ. Ἐ, αὐτὸ εἶνε μία ὑπερβολή, μία ἀδυναμία χαρακτήρος, ἐν ἐλάττωμα. Πολὺ φοβοῦμαι, ὅτι τὰ παιδιά αὐτὰ, ὅταν μεγαλώσωσιν, θὰ γίνωσιν ἀνθρωποὶ σπᾶταλοι, ἀκατάστατοι καὶ ποτὲ δὲν θὰ ποικητήσωσιν μεγάλα πράγματα. Εἶνε περιττὸν ὁμῶς νὰ προσθέσω, ὅτι προτιμῶ τὰ παιδιά αὐτὰ, ἀπὸ μερικά ἄλλα, μικροὺς ἐγωιστὰς καὶ φιλαργύρους, ποῦ δὲν ἐννοοῦν νὰ δώσωσιν τίποτε, οὔτε μίαν πεντάραν, οὔτε μίαν σφυρικτρούλαν, οὔτε ἓνα φιγυράκι!... Φαντάζεσθε, ὅτι τέτοια παιδιά ἔκαμαν ὠραία Χριστούγεννα; Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Εὐφρὲς κούρευμα
Ὁ κ. James Flye, εἰς τὸ Λίβερπουλ, ἔχει ἓνα ὄραϊον σκυλάκι ἐφῶς μὲ μακρὸν τρίχωμα, τὸ ὁποῖον κουρεύει τακτικῶς, ἀφίνων μόνον εἰς τὴν ράχιν του ὅσον μαλλί χρειάζεται, ὥστε νὰποτελοῦνται τάχιστα τοῦ ἰδιοκτήτου J. F. Ἐστὶ τὸ σκυλάκι αὐτὸ δὲν φοβᾶται κλέπτην, — ἐκτός ἂν ἔχῃ φαλλίδι.

Ὀπτικὴ ἀπάτη
Ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ τετράγωνα, ποῖον σὰς φαίνεται μεγαλύτερον; Τὸ λευκὸν ἢ τὸ μαῦρον; Τὸ λευκὸν βέβαια. Ἐν τούτοις ἔχουν ἀκριβῶς τὰς ἰδίας διαστάσεις. Μετρήσατε καὶ θὰ τὸ ἰδῆτε.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ
α') Πρόβλημα
Με αὐτὰ τὰ δώδεκα σπῖρα νὰ σχηματίσετε ἕξ τρίγωνα, χωρὶς νὰ κόψετε κανέν.

β') Παίγνιον
Ἐστὶν ἕνα Ἄλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνα
ΛΙ ΒΡΑ ΛΑ ΝΗΣ ΑΜ
ΚΙ ΜΑ ΚΩ ΚΟΣ ΛΟ
ΚΟΣ ΝΙ Α ΚΟΣ ΚΑΔ
Νὰ συναρμολογηθῶσιν αἱ συλλαβαὶ αὐ-

τα, ὥστε νὰποτελοῦσιν τὰ ὄνομα τῶν ἑσάρων κόλπων τῆς Ἑλλάδος.
γ') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς
Ἐστὶν ἕνα Ἄλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνα
En marchant sur mes cinq, je represente ce que je suis; Changez mon chef: je represente [alors un doux fruit].
Ἀηλωσις: Αἱ λύσεις — ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνοδεύονται ἐπὶ ἐνὸς μόνον δικαλέπτου γοαμματοσήμου.
Λύσεις τοῦ 2ου φύλλου
α') Σηκουάνας, Βιστούλας, Τάμεσις, Ρήνος, Δνεπέρος. — β') Ὁ ἀνθρωπος ὑπάρχει ἀνευ ζήτα. — γ') L'Echo.

ΦΥΛΛΑ ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ
Οἱ ἔχοντες ἑλληνικὴν τὸν τόμον τοῦ 1914 ἐνεκὸν ἀπωλείας ἢ καταστροφῆς φύλλων, καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ τὸν συμπληρώσωσιν, παρακαλοῦνται νὰ ζητήσωσιν τὰ ταχύτερον τὰ φυλλάδια τὰ ὅποια τοῖς λείπουν, ἀποστέλλοντες μαζί καὶ τὸ ἀντίτιμον (πρὸς 20 λεπτά τὸ φύλλον). Διότι μετὰ τὸν καθαρισμὸν τῶν τόμων τοῦ 1914, ὀλίγα χωριστὰ φυλλάδια θὰ περισσεύσωσιν, καὶ πιθανὸν ἀγνόητα νὰ μὴ ἔχωμεν.

Σελίς ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Όσω πέφτει αδιάκοπο και πυκνό το χιόνι... κρούα και κατασκόνεινη κι' άγριωπή νυχτιά.

Τρέμει 'ς τ'α εικονίσματα το κανδηλι πλάγι... και φωτάει 'ς τή σκουθρωπή, 'ς τήν θαμπή

Νά η φάτνη, οι 'Αγγελοι, κι' ο Χριστός... [οι κλώνοι]

Κ' οι ποιμένες, πού έρχονται γύρω από... [τη στήνη]

Τό μικρό τό εικονίσμα δλ' αυτά τ'α θβάνει... μαζεμένα δλα μαζί και σφικτά-σφικτά.

Πέφτει ακόμη αδιάκοπο κι' άφθονο τό χιόνι... δλα εημερώνονται μ' άσπρη φορεσιά.

Όλα άλλοιώτικα έυπνούν με λευκή θωριά... [στόνοι]

Στό κοτέτσι έλάλησε τρείς φορές τ' όρνιθι... Μές 'ς τό φούρνο έφούντωσαν τ'α έσρά

σκορπιστά δ στακτίς καπνός 'ς τόν άέρα... [κλαριά]

Όλα άλλοιώτικα έυπνούν με λευκή θωριά... [έχυθή]

Τέλλος 'Αγας

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΤΟΥ 1912

Παραμονά τών Χριστουγέννων. Και όμως τίποτε δεν δείχνει ότι πλησιάζει η μεγάλη αυτή ημέρα.

Είχαμε λίγες μέρες που δεν άκούαμε κανόνια. Μπορεί να έτοιμάζονται.

Η 2η Δεκεμβρίου έξημέρωσε. Παντοδ ήουχία. Μερικοί είπαν ότι ήκουσαν τό πρωί κάτι κανόνια.

Μεσάνυχτα... Ό Παυλάκης κοιμάται γλυκά στο κρεβάτι του, που γύρω είναι σσημένα όλα τ'α δώρα της μαμμιάς.

ΟΙ ΔΥΟ ΜΑΘΗΤΑΙ

Δύο μαθηταί έπήγαιναν μαζί από μίαν πόλιν εις άλλην. Κουρασμένοι και διασημένοι, έσταμάτησαν εις τας δχθας μιάς πηγής.

Η ΚΟΥΚΛΑ

Ήταν παραμονές τών έορτών και ή φωτισμένες και πλούσιες στολισμένες βιτρίνες τών μαγαζιών, τραβούσαν τ'α παιδιά σάν μαγνήτης.

Ένα αγοράκι, παιχικά ντυμένο, κτύταζε κι' αυτό τήν βιτρίνα, άλλα με τό σοβαρόν όφος ένός άγοραστου.

Τήν ημέρα εκείνη, ό Κωνστανής μας φεύγον για τό σχολείο, είχε κούνη χαρούμενος, τόν θησαυρό του μέσα στό μαντιλά του.

Και τώρα τήν εδαιμάζε τήν κούκλα από μακρού. Τι όραία ποδ μειδιούσας, σάν νά ήξες πός ό Κωνστανής θά τήν έπερνε νά τήν πάη στήν Φροσούλα.

Μπαίνει δεκά στό μαγαζί και πλησιάζει έναν υπάλληλο.

Τί θέλεις μικρέ; Αύτην έδώ τήν κούκλα. Ήξεις νά τήν πληρώσης; Πώς δεν έχω;

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Ντάν, ντάν, ντάν... Κτυπούν ή καμπάνες χαρούμενα, κι' ό ήχος τους χύνεται 'ς όλη τή χιονισμένη πόλη.

Ό Παυλάκης κοιμάται γλυκά στο κρεβάτι του, που γύρω είναι σσημένα όλα τ'α δώρα της μαμμιάς.

Μεσάνυχτα... Ό Παυλάκης κοιμάται γλυκά στο κρεβάτι του, που γύρω είναι σσημένα όλα τ'α δώρα της μαμμιάς.

Μεσάνυχτα... Ό Παυλάκης κοιμάται γλυκά στο κρεβάτι του, που γύρω είναι σσημένα όλα τ'α δώρα της μαμμιάς.

Μεσάνυχτα... Ό Παυλάκης κοιμάται γλυκά στο κρεβάτι του, που γύρω είναι σσημένα όλα τ'α δώρα της μαμμιάς.

Μή με Αηγομένη

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Είς τό Σχολείον.

Πέντε και τρία πός κάνουν; Έννη... δέκα! Όχι! Ένδεκα.

Γιά πρσσε, παιδί μου... μην κάνουν δκτά;

Τί λέτε, δάσκαλε! Τέσσερα και τέσσερα κάνουν δκτά.

Έστ'άλη υπό τό Ψάλτου της Μελογχολλας

ΤΟ ΠΡΩΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΟΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ ΕΙΝΕ Ο ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ", ΤΟΥ 1914. Με τας 380 σελίδας του. — Με τας 465 εικόνας του. — Με τόν θαυμάσιον «Λουλού εις τό Μαρτόνον».

ΑΓΑΠΗΤΑ μου παιδιά, σάς εύχομαι νά διέλθετε τας άγιές αυτ'ές ημέρας με βγαίαν και χαράν. Είθε ή χάρις του Θεού και του Κυρίου ημών Ήσου Χριστού νά σάς φωτίη πάντοτε εις τό καλόν, διά νά γίνετε μίαν ήμέραν αγαθού και χρησίου ανθρώπου, χρηστοί πολλοί, στήριγματα της κοινωνίας και καυχήματα της Διαπλάσεως.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ [Οδδέν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άναγορεύεται άν δεν συνοδεύεται από τό δικαίωματος φρ. 1 Τά εγκρινόμενα ή άναγορεύμενα λογούν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1914. Όσα συνοδεύονται από Α άνήκουν εις άόρτια, και δσα από Κ εις κοίτητα. Νέα ψευδώνυμα: 'Αρχαίως Φοίλαξ, ά. (I. K.) Δοξασμένη Έλλάς, ά. (Δ. Κ.) Φιλολεόθερον Πνδρα, ά. (Δ. Κ.) Μωριά, ά. (M. K.) Βόρον, ά. (!!!); ; 'Ελλην Ηρώκοπος, ά. (II. Π.) Γαλιάντρα, ά. (N. Σ.) Αθηναϊκός Διάβολος, ά. (!!) Χορτάρι του Δόσιου ά. (Δ. Ρ.) Μικρός Πρόσοκος, ά. (Π. Α.) Ναυτάκι της Αθήνας, ά. (K. K.) Έξυθέρα Χίος, ά. (E. X.) Απλότυχος, ά. (Δ. Μ.) Έλλάς του Κωνσταντίνου, ά. (Α. Ρ.) Πατρις 'Ονείρων, ά. (E. B.) Ματαμύνο 'Ηλιοβασιλέμα, ά. (!) Μαρανθίος 'Υάκινθος ά. (!!!) Μικρός Μανδολιμιστής ά. (!) Αποκορητική Μάσκα, ά. (N. N.). Αναγνωστές ψευδωνύμων: Ανθισμένη Βαρβακία ά. Βέτο, ά. Έδωνον Δουλιου Δάσκαλος, ά. Μυστηριώδες Στραμπούλι, ά. Κόρη Πολεμιστού, ά. Υιός της Σεμέλης ά Νικηφόρος Στόλος, ά. 'Εγώ ειμ' 'Εγώ, ά. Μή μου Απτον ά. Γενναίωφυχος Στρατηγάκης, ά. Ροδόδαφνη, ά. Δευκόν Χουσανθήμερον, ά. Νοσταλγούσα Χιωτοπούλα, ά. Έξερωνητής του Απείρου, ά. Ομηρικη Ίθάκη, ά. ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν'αλλάξουν: — ή Πατριστασία τών Δολλαρίων (0) με Μπαρονοκαπιμαρμένη Γαλανόλευκη, Νέλε, Φάωνα. — ή Λάωις της Αρκαδοίτης (0) με Παριόδα τών Ηρώων, Μικράν Δούκισσαν, Αϊδοήμα της Παριόδος. Η Διάπλις άσπάζεται τούς φίλους της: Γιάννην 'Αρεμην (ένεκερθη εύχαριστώ πολύ διά τας ενεργείας) Κωνσ. I. Νικολ. (εστειλά κ' έγώ χαίρω πολύ πός σε βλέπω εις τόν κάλον μας) Έδωνον Δουλιου Δάσκαλος (εύχαριστώ

πολύ εμπόρευσ με μισθ στείλας τὰ πρὸ σύντομα διὰ τὴν Σελίδα Συνεργασίας ἀλλ' ἐνοστοίται χωρὶς πληρωμὴν Πανελληνίων Ἐνοσῶν (εὐχαριστῶ, ἀναμνήσκω) Βυρ. Ἀσπερ. (ἐλήφθησαν καὶ δασὺν προηγουρῶν τὰ μυθιστορήματα. τῶσιν γίνονται ὑπερτίτρα.) Ἐξερωνήτην τοῦ Ἀσπέρου (ἔχει καλῶς, ἀλλὰ γράφει μὴ συντότερα, στείλε μου καὶ τὸ ἄλλο ποίημα) Ἀχαϊκῶν Ἀστέρων (χαρτὴν ἐστειλε) εὐχαριστῶ πολλὸν τοῦ ἔχεις σκοπὸν νὰ ἐργασθῆς πολλὸν διὰ τὴν Διάπλασιν) Ἀδύτονον Ἡπειρῶν (κάλυμμα ἐστειλε) Ἐλληνικὰ Περδοκοποιῶν (νὰ σὲ ἴδω λοιπόν, θὰ περῶσθης τὸν ἀδελφόν σου;) Βασιλίσσαν τῆς Κύπρου (Τιμοκατάλογον ἐστειλε) Δομνίκην Ρ. (τοῦ ἀδελφοῦ σου ἐνεκρήθη) περιμένο καὶ τὸ δικό σου κ' εὐχαριστῶ πολλὸν) Μικρῶν Περδοκοποιῶν (ἐλήφθησαν) Κυριακαθόλον Ποσειδῶνα (ἀργότερα θὰ δημοσιεύσω καὶ τίτλια) Ε. Γ. Ζεν. (αἱ Ἀσκήσεις σου δεκταὶ) ἔχεις ὡς τότε κατῶν νὰ στείλῃς καὶ τὰλλα ποδ' ἔγεις;) Κερκυραϊκῶν Διάβολων (στελεῖ τὴν) Ἐλευθέραν Χίον (χαίρω πάρα πολλὸν καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι, μετὰ τῆσιν ἀκατονευσταῖς παραδόσεις, θὰ διαπρέψῃς καὶ σὺ σὺν τὸν ἀδελφῷ σου) Ἑλλάδα τοῦ Κωνσταντίνου (ἐστειλε) εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις) Δημητρίον τὸν Πολιορκητὴν (εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὸ νῦν ξεπαύθηκα) Πακίδα Ὀνειρῶν (ἀποφάσεις καὶ: θὰ ἴδομε) Ἰωάννην Νικολ. (ὅλα τὰ δέλεφα τῶν συνδρομητῶν εἰσποροῦν νὰ πᾶσιν ψευδώνυμον) ἐπιπένης καὶ σὺ) Χαστάρι τοῦ Ἀρίστου, Θησά, Λάτριδα τῆς Ἀρχαϊότητος, κτλ. κτλ.

Εἰς ὄσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 23ην Δεκεμβρίου, ὁλοπλήθως εἰς τὸ πρῶτον.

Τὸ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΠΑΡΑΤΕΙΝΕΤΑΙ

Ἐπειδὴ πολλοὶ ἀπὸ τῶν συνδρομητῶν μας τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἀποκλεισμένοι ἔνεκα τοῦ πολέμου, δὲν ἠμπούρουσαν ν' ἀνατεύσουσιν τὴν συνδρομὴν τῶν ἐντέος τῆς προθεσμίας, τὸ προνόμιον τῆς ἐπιπένης τῶν τόμων παρατείνεται χάριν αὐτῶν μέχρι τῆς 15ης Ἰανουαρίου 1915. Ὅσοι οἱ μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐργραφοῦνται, ἢ ἀνατεύσουσιν τὴν συνδρομὴν των, ἠμποροῦν ν' ἀγοράσων τοὺς τόμους τῶν ἐτῶν 1899-1905 (τιμωμένους ἀντὶ δρ. 7.) ἕκαστον ἀντὶ δρ. α. χ. μ. δ. ν. 4 μ. δ. ν. (χρυσόδετον 7), καὶ τοὺς τόμους τῶν ἐτῶν 1906-1914 (τιμωμένους ἀντὶ δρ. 8) μ. δ. ν. ἀντὶ δρ. α. χ. μ. δ. ν. 4, 50. (χρυσόδετοι 7, 50).

Ἄν ἔνω τιμαὶ εἰνε διὰ τοὺς παραλαβάνοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ Γραφείου μας. Οἱ παραγγέλλοντες νὰ σταλοῦν ταχυδρομικῶς πρέπει νὰ προσθέτουν διὰ ταχυδρομικῶν τέλη ἑκάστου τόμου λεπτὰ 50 οἱ ἐν τῷ Ἐσωτερικῷ καὶ δρ. 1 οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ.

ΚΑΙ Η ΒΕΒΑΙΩΤΙΚΗ ΚΑΗΡΩΣΙΣ

Χάριν τῶν ἰδίων συνδρομητῶν, καὶ ἢ ἔξαρχετικῆ Κλήρωσις, ἢ ὅποια ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ τώρα, ἀναβάλλεται διὰ τὴν τελευταίαν ἑβδομάδα τοῦ Ἰανουαρίου.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Διακόσμιας μετὰ χρυσῶν γράμματα, δι' ὅσους θέλουσιν νὰ χρυσόδεσων τὰ φυλλάδιά των εἰς τόμον, εἰνε ἤδη **ΕΤΟΙΜΑ** καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχ. ἢ φρ. 1,75.

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 9 (οἱ ἔξῃς: 5, 7, 15, 17, 18, 19, 20, 21, 23) πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φ. 1,10 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτ.

Τόμοι 10 οἱ ἔξῃς: 1, 4, 8, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24, πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος. (Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 4ος, 10ος καὶ 13ος ἐξηγητήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894-1914

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδελτος φρ. 3 — Χρυσόδ. φρ. 6. Διὰ τὰς Ἐπαρχ. ἄδελτος 3,50, χρυσόδ. 6,50. Διὰ τὸ Ἐξωτ. » 4,— » 7,—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται ἐλευθερὸς ταχυδρ. τελῶν: Ἄδελτος φρ. 7 — Χρυσόδετος φρ. 10.

Τόμοι 9: τῶν ἐτῶν 1906, ἕως 1914, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδελτος φρ. 8 — Χρυσόδετος φρ. 10.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 148ος Διαγωνισμὸς Λύσεων
Δεκεμβρίου — Μαρτίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 22ας Φεβρουαρίου.

34. Δεξιόγραφος

Μὲ πολίγωνα τῆς Γραφῆς
Μέλος οὐκωνίου
Καὶ κλειστὴν θαλασσίω
Ἦρωα δηλώσω.

Ἐστὴν ἑκ τῶν Αἰματομένου Εἰφους

35. Συλλαβόγραφος

Ἄρθρον, νότα κ' ἐν γράμμα
Ἄν ἐνώσης γαλλικῶν.
Ὁ εἰσπράττων κ' ὁ πληρέων
Θά προσηύθη τὸ λεπτὸν.

Ἐστὴν ἑκ τῶν Ἐλισπαντοφύλακος

36. Στοιχειόγραφος

Μετὰ χάρις παταῶν
Παίρνετε καὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ
Ἀφαρτεῖς μετὰ τὸν λατῶν
Καὶ ἴδου, ἀπ' ἄλλη χώρα.
Ἐδωρικτικὴ καὶ τούτη.
Κάτωτος προβάλλει τῆρος.

Ἐστὴν ἑκ τῶν Νικολάου Κ. Κοκκάλη

37. Τονόγραφος

Μετὰ προτεροσύνης, λῦτα.
Τὸν τόνον ἄν κινήσης.
Βασιλίσσαν ἄμειως
Σελτὴν θά προσκινήσης.

Ἐστὴν ἑκ τῆς Ἀδελφῶν τῶν Ἀνθένων

38. Σίγμα

+++++ = Ἀρχαῖος Ἦρωα.
++* = Ζῶον πορτογῶν.
++* = Ἰήσος τῆς Ἑλλάδος.
**+*+* = Κράτος Εὐρωπαϊκόν.
**+*+* = Θῶα.
++* = Ἀρχαῖος Γεωγράφος.
+++++ = Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ ἔνω διαγωνιστὸς ἀγάνισμα' ἢ δὲ κάτω: συμφορὰ προθενοῦσα αἰσῶς.

Ἐστὴν ἑκ τῆς Δ. Βορροπούλου

39-41. Ἀστεία Παραορμάτα

1.— Ἡ μελάνη εἰνε μικρὸν κεράσιον.

2.— Ὁ ἄξιος εἰνε ποταπὸς.
3.— Ὁ πλοῦς εἰνε πλοῦς.

Ἐστὴν ἑκ τῆς Τροικαιοῦν Ἑλλάδος
42-46. Μαγικὸν Γράμμα

Τῆ ἀνταλλαγῆ ἐνός γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν, ἔνω ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ὄσος, Τῆρος, μῖτος, τῆμος, Ἰβρος.
Ἐστὴν ἑκ τῶν Ἡλιοβασιλεμῶν

47. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέτης, ἀποτελοῦν ἑνωικὸν Ἦρωα:

1. Πρωτεύουσα κράτους ἀσιατικοῦ. 2. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 3. Ὀρωικόν. 4. Ἠπειρος. 5. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Ἐστὴν ἑκ τῶν Ἠρωῶν τοῦ 1913

48. Φωνηεντόλιπον

μ-μ-***-πλξ

Ἐστὴν ἑκ τῶν Ἠρωῶν τοῦ 1913

49. Γεῖφος

τυχ	τυχ	οὐν τί;	Μ
τυχ	τόδ'		γέλα
τυχ	τυχ		
τυχ	τυχ		

Ἐστὴν ἑκ τῆς Ναυτοκοσίας

ΟΙ ΛΥΤΑΙ
ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ἔσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλάδιον, ἐλήφθησαν ἀπὸ 17-23 Δεκεμβρίου.

ἈΘΗΝΩΝ: Χρ. Κ. Κονδύλης, Στ. Μάμος, Μάσκη Γογκοπούλου, Θεοδόσῳ Ν. Μαρτῆροβιτς, Ἡλ. Βοτῆας, Δ. Σ. Βαλλικάνος, Γ. Χ. Πουλιάκος, Θεοδ. Ν. Φωγιάνης, Ἄνδρ. Α. Γαλανόπουλος, Ἄγιος Κ. Καζάκης, Δημ. Ορ. Κατάρης, Γ. Β. Κουλουριάνης, Γ. Κολυδάς, Π. Γ. Ἀνευπόπουλος, Γ. Δ. Μάρκου, Ι. Ε. Κωνσταντοπούλου, Δ. Α. Ἀντωνιάδης, Ἀν. Γαλανόπουλος, Χ. Κ. Κονδύλης, Κωνσ. Β. Καραβέλλος, Ἐρ. Καρ. Χόν, Γ. Α. Ροιλῆς, Α. Κ. Πράνς, Ν. Κοντογιάννης, Α. Διακάκης, Ἐμ. Μ. Φλωράκης, Ἰφ. Α. Χατζηγεωργίου, Γ. Γαζοφίτης, Μαρία Ἐμμ. Ζολῆτα, Φανή Α. Κωνσταντῶν.

Αἱ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ: Μεγάλη Ἑλλάς.
ΑἰΓΙΝΗΣ: Μικρὸς Παναγίνης.
ΑἰΦΙΣΣΗΣ: Χρ. Ι. Κασοῦλος.
ΒΟΑΟΥ: Ἀργίτη Κ. Διαμαντοπούλου, Νικ. Πορφυρογένης, Ἡλ. Α. Ἀρδαβάνης, Ν. Κ. Νικολάου, Φέλιξη τῆς Μεταλλοχίτης, Γ. Ε. Σκεῖτος.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Ἰων. Ι. Κλάδης.
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Γ. Θ. Κόντος, Γ. Α. Χερσοπούλου, Νικ. Χατζηπαύλου, Α. Ἀλεξάνδρου.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Διοττοροπούλα, Κική Δουκάκη, Νίνα Δουκάκη, Ν. Μέντης, Τάμης Γαριφίλης.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Σοφὸς τοῦ Μελλόντος, Ἐδωγ. Α. Παπαπατάτος, Μαρία Κουβῆς, Ἄντ. Παδοβῆς.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Βυρ. Ἀστερομάτης, Γ. Ἡλ. Δημῶς.
ΛΕΒΑΝΤΩΝ: Γεωργία Κ. Σολομανοπούλου, Ὀλυμπία Ι. Παροῦδα.
ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Π. Νικολόπουλος, Ν. Ἀκροπόπουλος, Ι. Π. Τσαγγάλης.
ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Ἄν. Ἄγγ. Πολυγρονιάδης.
ΠΑΤΡΩΝ: Παναγιώτ. Ναυτοπούλου, Μελλάνθος, Η. Γ. Κριακοπούλου, Μικρὸς Ἐπέλης, Γλαβῶς ὁ Πατρεῦς, Μαντῶνα Παπαγιαννοπούλου, Γ. Γ. Μαργῆτος, Μικρὸς Πρωτοκόπος.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Παν. Ν. Φοῖβας: Ἐδωγ. Μ. Δεβαδίτης.
ΠΥΡΓΟΥ: Ἡλ. Σ. Δημητριάδης.
ΣΑΜΟΥ: Κ. Ι. Νικολαοῦλης.
ΣΥΡΟΥ: Ν. Ι. Βάτης, Ρεῖμα τοῦ Ἐλλησπόντου.
ΤΡΙΚΛΑΩΝ: Ἐλευθεροφίλια Ἠκαίρος, Ἐνας χάρις ἐκγοραφῆν.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Νικ. Ι. Βασιλοπούλου, Ν. Γ. Μαρτῆροβιτς.
ΦΙΛΑΤΡΩΝ: Σ. Α. Βασιλοπούλου.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Κωνστ. Ν. Σαλονικῶς, Γ. Μ. Καλλιῶς, Χ. Β. Δεδούσης.
ΧΙΟΥ: Ἐνα Χιωτῶν, Ἐδωγ. Α. Σερραφεῖν.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν ἐτῶν τῶν ἰδίων τῶν δῶματα ἐβέθησαν εἰς τὴν Κληρονομία καὶ ἐληφθησαν οἱ ἔξῃς ἔξῃς ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΧΑΤΖΗΠΑΥΛΟΥ ἐν Θεσσαλονικῆ ΝΕΟΦΥΤΟΣ Ε. ΚΟΥΔΟΥΜΒΑΚΗΣ ἐν Ἀθῆναις, καὶ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ν. ΠΟΡΦΥΡΟΓΕΝΗΣ ἐν Βόλῳ, οἱ ὁποῖοι ἐνεργήθησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου.